

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἔτησίᾳ καὶ προπληρωτέα, ἐν Ἀθήναις, δραχμαὶ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμαὶ 11. — Ἐξωτερικῶ φράγκα χρυσᾶ 15. — Δ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10

Διευθυντής ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστής

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Ι΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 25 Φεβρουαρίου 1888, ΠΕΜΠΤΗ,

ΛΡΙΘ. 24

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Τί μασκαράδες σήμερα! οἱ πῖο πιτυχημένοι,
Οἱ πῖο μεγάλοι καὶ τρανοὶ δὲ βάζουν προσωπίδα
Εἶναι σωστοὶ, πολὺ σωστοὶ—Καὶ ξεμασκαρωμένοι—
Ἐκεῖνοι ποῦ προδόνουνε ἴστοὺς ξένους τὴν πατρίδα.

Ὅσῳ ψηλὰ πετάξετε, ὅσῳ ψηλὰ κυττάτε,
Ὅσῳ σὰς παίρνει δυνατὸ ἀποκρηᾶς ἀγέρι
Καὶ ἴστα ἴλαφρὰ τῆς τρέλλας σας φτερὰ λαφροπετάτε,
Τόσῳ καθάρῳ θὰ φανῆ τῆς τρέλλας τὸ ξεφτέρει.

Τόσῳ τῇ μάσκα θὰ βρετε παντοῦ νὰ βασιλεύῃ
Τῇ μάσκα τὴν ἀληθινή, τὴ φυσικὴ τὴν ὄψι,
Ποῦ τόσα χρόνια τὸ λαὸ γελᾷ καὶ μασκαρεύει
Ποῦ τόσα κόφ' το, ἀκουσε μὲ δίχως νὰ τὸ κόψῃ.

Τί μασκαράδες . . . Ἐνανε ἴστην τύχη νὰ τσακώσης,
Θὰ σύρης χίλιους δυὸ μαζῆ μασκαρομπερδεμένους
Μιὰν ἀλυσίδα ὅλοι τους, ἀν ἔνανε χαπαώσης
Ὅλους, λαε, ἴστα χέρια σου τοὺς ἔχεις κρεμασμένους.

Ἔτσι κεράσια μὲ τσαμπιὰ κοφινοστιθαγμένα,
Τὸ ἴνα μὲ τ' ἄλλο δένονται, μπερδεύονται, κολλιῶνται...
Ἄπλόνεις μιὰ τὸ χέρι σου, κοτᾶς νὰ πάρῃς ἕνα
Καὶ ἀλυσίδες κερασιῶν ἴστα χέρια σου κρεμῶνται.

Ρίξε τὸ χέρι σου, λαε, σὲ τέτοιο ἴνα κοφίνι
Καὶ ἄρπα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς, νὰ τοὺς ἀρπάξῃς ὅλους
Νὰ τοὺς ρουφήξῃς ὅλους των ρουθούνη νὰ μὴ μείνῃ
Ἄλλῳ ἔχάθηκας, λαε, μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους.

Τί μασκαράδε; σήμερα, οἱ πῖο πιτυχημένοι,
Οἱ πῖο μεγάλοι καὶ τρανοὶ δὲ βάζουν προσωπίδα.
Εἶναι σωστοὶ, πολὺ σωστοὶ!—Καὶ ξεμασκαρωμένοι—
Ἐκεῖνοι ποῦ προδόνουνε ἴστοὺς ξένους τὴν πατρίδα.

Ῥαμπαγᾶς.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

Ἐὰν ἦναι ἀληθὲς, καθὼς λέγουσιν οἱ ποιηταί, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι ἄγγελοι ἔχοντες πτερὰ, τότε, διαρκουσῶν τῶν ἀπόκρεω, τὰ πτερὰ αὐτὰ μεγαλονοῦν. Διὰ τοῦτο, ὅσοι ἐκτελεῖτε χρέη ἀστυνομίας γυναικῶν, εἰς προσοχὴν!!!

*
**

Κατὰ τὰς ἀπόκρεω ἐπικρατοῦσα φιλοσοφία εἶναι ἡ τῆς πραγματικῆς σχολῆς. Γινόμεθα ὅ,τι εἴμεθα.

*
**

Ἐὰν ἡ προσωπίς καθιεροῦτο ὡς ἔνδυμα ὄπερ, ὡς τινα τοιαῦτα προνομιοῦχα, οὔτε ἐν ὄρα νυκτὸς νὰ μὴ ἐκβάλληται. Πόσαι μεταβολαὶ δὲν θὰ ἐλάβανον χώραν εἰς τὸν βίον μας. Φαντασθῆτέ τας σεῖς, ἐγὼ βαρύνομαι νὰ τας ἀπαριθμήσω.

*
**

Εἰς τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος παρατηρῶν τις δύο Κυρίας, αἵτινες καταγίνονται πολὺ μὲ τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸ Κομμωτήριόν των, ἐρωτᾷ;

— Αἱ Κυρίαὶ φέρουν προσωπεῖα;

— Ὅχι, μόνον ἴα, ἀλλὰ τεχνητὰ, ἀπαντᾷ εἰς φίλος του.

*
**

Αὐταὶ αἱ ἡμέραι ἀναπτύσσουν πολὺ τὰς ψυχολογικὰς μελέτας. Ἐν τῷ οἴνῳ ἡ ἀλήθεια. Ἐγὼ νομίζω ὅτι κατὰ τὰς ἀπόκρεω ἡ ἀρετὴ χύνεται εἰς τοὺς δρόμους, ἐνῶ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν χύνεται εἰς τὰς τρύπας.

*
**

Τί εἶναι ἀπόκρεω; Στιγμὰὶ ἐξημερώσεως. Τὸ θηρίον γίνε-
ται ἄνθρωπος. Φορεῖ προσωπίδα ἀνθρώπου.

Μασκαράς.

Γέλιο

Δε θέλω φρούδια κατεβαστά,
 Δε θέλω μέτωπα ζωωμένα,
 Μ' ἀρέσουν στόματα γελαστά,
 Μ' ἀρέσουν μάγουλα λακκωμένα,
 Μ' ἀρέσει πρόσωπο ποῦ γελᾷ
 Ἀφράτ' ἀφράτα,
 Γι' αὐτό 'στό γέλιο της με κυλᾷ
 Μιὰ μαυρομμάτα
 Καὶ χά! χά! χά!
 Καὶ γά! γά! γά!
 Πλούσια γελοῦμε τὰ φτωχά!

Δε θέλω κόρη ρομαντική
 Κοντά της νᾶμαι καὶ νὰ βεμβάζῃ
 Μὲ φαντασία ποιητική
 Ἦως 'στὰ οὐράνια μ' ἀγκαλιάζει,
 Μ' ἀρέσει πρόσωπο ποῦ γελᾷ
 Ἀφράτ' ἀφράτα
 Γι' αὐτό 'στό γέλιό της με κυλᾷ
 Μιὰ μαυρομμάτα
 Καὶ χά! χά! χά!
 Καὶ γά! γά! γά!
 Πλούσια γελοῦμε τὰ φτωχά!

Θέλω τὴν ὄψι της γελαστή,
 Σὰν τὴν Ἀπόκρηα, νὰ μπροβαίνη
 Κι' ὄχι νὰ 'μοιάζῃ σαρακοστή
 Ποῦ με τὴ νήστειά της σὲ πεθαίνει.
 Μ' ἀρέσει πρόσωπο ποῦ γελᾷ
 Ἀφράτ' ἀφράτα
 Γι' αὐτό 'στό γέλιό της με κυλᾷ
 Μιὰ μαυρομμάτα!
 Καὶ χά! χά! χά!
 Καὶ γά! γά! γά!
 Πλούσια γελοῦμε τὰ φτωχά!

Χαρὰ σ' ἐκείνον ὅπου μπιρεὶ
 Καὶ μέσ' 'στὴ φτώχειά του νὰ γελᾷ
 Χωρὶς στὸ πρόσωπο νὰ φορῇ
 Χαρὰ τὴν ὦρα 'ποῦ πὰ νὰ σκάσῃ!
 Μ' ἀρέσει πρόσωπο ποῦ γελᾷ
 Ἀφράτ' ἀφράτα,
 Γι' αὐτό 'στό γέλιό της με κυλᾷ
 Μιὰ μαυρομμάτα
 Καὶ χά! χά! χά!
 Καὶ γά! γά! γά!
 Πλούσια γελοῦμε τὰ φτωχά!

Ῥαμπαγάς.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀκριβῶς ὁ Ρουστέμ καὶ οἱ παρ' αὐτοῦ ξενιζόμενοι εἰσῆρχοντο τότε εἰς τὴν μαρμαρῖνην αἴθουσαν.

Ἡ Βάγια ἠγέρθη ἀμέσως καὶ παρέσυρε τὴν Βεργονσέ πρὸς τὸ δικτυωτόν. Ἦτο δὲ αὕτη φυσικωτάτη κίνησις ἐκ περιεργείας, καὶ ἐν τούτοις ἡ Ἐρριέττα ἐνόησεν ὅτι ἡ νέα φίλη της ἐπωφελεῖτο τὴν εὐκαιρίαν ὅπως μακρυνθῇ τῶν συντρόφων αὐτῆς καὶ εὗρεθῇ μετ' αὐτῆς κατὰ μόναν. Αἱ λοιπαὶ χανούμισσαι ὀλιγώτερον ζωηρὰ εἰς τὰς κινήσεις αὐτῶν, δὲν ἐσπευσαν τόσον πρὸς τὸ καθάσι. Ὅθιν αἱ δύο νεάνιδες εὐ-

ρέθησαν μεμονωμέναι, καὶ τὰ πρόσωπά των ἔψαυσαν ἀλλήλα σχεδὸν ὅτε ἤρχισαν νὰ βλέπωσι διὰ μέσου τοῦ δικτυωτοῦ.

Ὁ Ρουστέμ προῦχῶρει ἐν μέσῳ τῶν ξένων αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὴν λάμπιν τῶν ὑπὸ τῶν εὐνούχων φερομένων φώτων, ἡ Βεργονσέ διέκρινε παρευθὺς τὸν Μουράτ Ἐφέντην.

— Ἐκεῖνος! ἐψιθύρισε μετὰ συγκινήσεως.

— Πράγματι ἐκεῖνος εἶναι! ἐψιθύρισε ταῦτοχρόνως ἡ Βάγια!

Καταπλαγεῖτα διότι ἤκουσε Τούρκισσαν προφέρουσαν τὰς αὐτὰς λέξεις καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ, ἡ Ἐρριέττα προσέβλεψε τὴν Χανούμ ἥτις τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς:

— Ὁμιλῶ κι' ἐγὼ γαλλικὰ καθὼς ἡμεῖς. . . ἀλλ' ἂν ἤξευραν ἐδῶ ὅτι ὀμιλῶ τὴν γλῶσσαν τῶν Φράγκων, θὰ κατεστρεβύμην. Ἀργότερα θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

Ἡ Βεργονσέ, τρέμουσα ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἠκόντισε πρὸς τὰ ὀπίσω λαθραῖον βλέμμα διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι αἱ ἄλλαι χανούμισσαι δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν ἀκούσωσι, καὶ προσεπάθησε νὰ εὗρῃ ἀπάντησιν ἐνθαρρυντικὴν διὰ τὴν νέαν αὐτῆς φίλην. Ἀλλ' ἡ Βάγια ἐπανελάθε μετὰ πνιγομένης φωνῆς:

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πῆτέ μου ἂν ἦναι νυμφευμένοι.

— Περὶ τίνος ὀμιλεῖτε; ἠρώτησε τραυλίζουσα ἡ νεάνις.

— Περὶ τοῦ λοχαγοῦ Ῥοβέρτου. Τὸν γνωρίζετε ἀφοῦ ἦλθε μετὸν πατέρα σας. Εἰπέτε μου ἂν ἦν ἐλεύθερος, ἂν...

Ἡ Ἐρριέττα τετρανυμένη δὲν εὗρε λέξιν.

AVEZ-VOUS UN MOMENT ?

Ἡ λέξις Κομιτάτον δὲν εἶναι ἑλληνική.

Παρεισέφρυσεν εἰς τὴν φρασεολογίαν τῶν ἐφημερίδων ἐν ἡμέραις πονηραῖς, προκειμένον περὶ μηδενιστῶν, φαινάνων καὶ παντός ἔδους συνωμοτῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου. Ὁ κ. Κόντος διαρρηγνύει τὰ ἱμάτιά του καὶ οἱ τεσσαράκοντα ἐπίδοξοι ἀθάνατοι τῆς ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας ἠσθάνθησαν φρικίαν ἀναγινώσκοντες τὸ ξενόφθογον τοῦτο ρῆμα. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ὑποψήφιοι ἐν Ἑλλάδι εἶναι πάντοτε εἰς τὸ τετράγωνον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκλεξιμῶν, ἑκατὸν ἐξήκοντα τοῦλαχιστον σοφοὶ καὶ ἔντιμοι πολῖται εἶχον τὸ αὐτὸ ἀλογινὸν συναίσθημα.

Ἀλλὰ τὸ Κομιτάτον τῶν Ἀπόκρεων οὐδὲν ἔχει τὸ συμπίπτον μετὰ τῶν ἐγκληματικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἄλλων Κομιτάτων, τῆς Μελαίνης χειρὸς, τῶν Κιτρίνων σημαῶν, τῶν Ἀνικῆτων, τῶν Ἀναρχικῶν. Καὶ ἐπειδὴ εἰμῆα ἐν ἡμέραις Ἀπόκρεων παρεισέφρυσεν καὶ ἡ λέξις Κομιτάτον μετημφισμένη εἰς ἑλληνικὴν, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν καθιερώθη, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ πέμψῃ τὸ τελεσίγραφον εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν δημοσιογραφίαν ὁ κ. Κόντος.

Τὸ Κομιτάτον λοιπὸν τῶν Ἀπόκρεων — διότι περὶ τούτου πρόκειται — ὑπεσχέθη ἡμῖν καλλιτεχνικώτερα τοῦ παρελθόντος θεάματα καὶ ἀνέλαβε νὰ ὀδηγήσῃ ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀθηνῶν τὴν Ἀπόκρεων ἐν σχήματι βασιλείας ἐπὶ τεθρίπου ἄρματος.

Ἡ ἐπίσημος δεξιότης ἐμελλε νὰ τελεσθῇ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος περὶ τὴν 3 ὥραν μ. μ. Ἀλλὰ πολὺ πρὸ τῆς ὥρας ταύτης ἡ πλατεία ἐκίνηθη κατὰ μεσοτὸν καὶ πᾶς ἐξῆστῃ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, Σταδίου καὶ Λύλου παρίστα γραφικώτατον θέαμα ἐν τῇ συναρμολογίᾳ τῶν πολυχρῶμων ἐσθῆτων, πτερῶν καὶ ἀνθεῶν, ὧν μετὰ διέλαμπον καὶ τινεὶ καλλοναί.

Τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ συνηγμένον πλῆθος εἰσερχίζον ἐνίοτε γυμναστικοὶ καὶ εἰς τοὺς ὄμιλοι μετημφισμένον ἐκ τῆς συνομοταξίας τῶν ἀρχυριολόγων. Ἡ ἀσθὸλη ἢ ἡ ὀριζόκοις ἐκάλυπτον πολλῶν τὰ πρῶτωπα κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθιμον, ἠκούετο δὲ μακρόθεν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀπὸ κάρρου ποιητοῦ, ἀποτεινομένου πρὸς τὰς κυρίας διὰ σειρᾶς ὁμοιοκαταληκτικῶν φράσεων κεκομμένων ἐν εἰδῇ στίχων πεζοτέρων χελώνης, ὡς ἐν παραδείγματι:

Κυρίαί μου θά εὐχαριστηθῆτε

Καὶ δὲν θά δυσαρεστηθῆτε

Ἄν μὲ ἀκροασθῆτε.

Αὐτὸ συλλογισθῆτε

Καὶ ... πρὸ πάντων χρήματα μὴ λυπηθῆτε.

Ἡ βίαστος τῶν συνηγμένων ἐν τῇ πλατείᾳ ἦσαν οἱ ἀδίκικοι συ-

ριγμοὶ τῶν τραμαβίων ὧν ἡμίσεια δωδεκάς παρετάσσετο πλήρως ἐπιδατῶν καὶ ἕτερα ἡμίσεια δωδεκάς ἀπῆρχετο κενή.

Μετ' ὀλίγον ψεκάδες δρόσου ἤρχισαν καταπίπτουσαι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· τὰς ψεκάδας διεδέχθη ἡ βροχὴ, ἀλλ' οὔτε αἱ κυρίαὶ αὐταὶ συκατένευον νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸ πεδίον.

— Ἠλοομεν καὶ θά μείνωμεν! Ἐλεγον παρῳδοῦσαι τὸ γνωστὸν λόγιον τοῦ στρατάρχου τῆς Γαλλίας.

Ἦνοίχθησαν δὲ ἀλεξίβροχα καὶ ἀλεξίηλια παντός χρωματισμοῦ καὶ πάσης ηλικίας ἢ ποιότητος, πρὸς μεγίστην ἀγανάκτησιν τῶν ἀπὸ ἐξώστου καὶ ὑπερῷου θεωμένων, οἵτινες δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ διακρίνωσι τί συνέβαιναν ἐν τῇ πλατείᾳ ὑπὲρ τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο.

Μεταξὺ διαλιπούσης τῆς βροχῆς ἐπεφάνη τέλος ἡ πολύκροτος συνοδία. Προηγούντο τρεῖς ἐφιπποὶ περιβεβλημένοι δὲ μὲν τὴν ἑλληνικὴν φουστανέλλα, ὁ δὲ στολὴν βερσαλλιέρου καὶ ὁ τρίτος ἀγνωστὸν ἔθνικόν τε, εἶποντο ἄλλοι ἐφιπποὶ καὶ μουσικὸς ὄμιλος ἐν στολῇ Πιερρότου, ἀνακρούων τὸ νέον ἐμβατήριον τοῦ Καίσαρος, κατόπιν δὲ τὸ τεθρίπου ἄρμα, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου ἡ Ἀπόκρεων, ἐν σχήματι ξανθῆς δεσποινίδος, ἔχουσα τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τὴν αὐτὴν τῆς ἀρλεκίνου δηλαδὴ, Πιερρότου, Μεφιστοφίλεις καὶ ἕνα κινέζον διὰ τὴν ποικιλίαν. Καὶ ἐγένοντο ἀπὸ τῆς ἐξέδρας αἱ γνωσταὶ ἔμμετροι προσηφονήσεις καὶ ἀντισηφονήσεις ὡς ἐπενόησεν ἡ Μύσση τοῦ κ. Σουρῆ. Ἀποῦ δὲ οὕτω ἐπιστήμως ἐκηρύχθη ἡ ἐναρξίς τῶν Ἀπόκρεων, ἡ συνοδία ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, διασκορπίζουσα, ἀνθη καὶ προγράμματα τοῦ Κομιτάτου. Ὅπισθεν τῆς συνοδίας ταύτης παρέπιπτο καὶ ἡ Ἀργώ, τὸ ἰσορροῦμον πλοῦ τοῦ ὀπωροπώλου Γρίδα μετὰ τῆς ἐκφραστικώτατης ἐπιγραφῆς Ἄφίξις τῶν ἐπαρχιωτῶν εἰς τὴν καθ' ἑδρᾶν τῶν μασκαραδῶν καὶ δύο ἄλλα ἀμέξια μετὰ βροβαροφῶνων.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἡ τελετὴ τῶν εἰσοδίων τῆς Ἀπόκρεων. Ὑπολείπεται νὰ ἴδωμεν τί θά ἐπινοήσῃ ἡ ἀθηναϊκὴ εὐφροιά ὅπως ἀξιώσῃ τοῦ πρώτου βραβείου.

Δυστυχῶς τὸ Κομιτάτον ἀπέκλεισε τὰς πολιτικὰς παρῳδίας, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου αἱ κακαὶ γλώσσαι διατείνονται ὅτι αὐτὸ πρῶτον παρέδῃ τὸν κανόνα, καὶ ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῆς βασιλείας, ὁ φαλακρὸν ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ παραγαθὸς καλλιτεχνικῶν, ἐνομίσθη ὑπὸ πολλῶν ὡς ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτεύσεως.

* *

Ἄλλ' αἱ Ἀθηναίαι καὶ πρὶν ἢ ἐπιστήμως κηρυχθῇ ἡ ἐναρξίς τῶν Ἀπόκρεων ἦσαν ανεστατωμέναι. Ἡ Μελεπομένη καὶ ἡ Θάλεια ἐάν ἦσαν κακαὶ ἀδελφαί, ἠδύναντο νὰ φθονήσωσι τὴν Τερψιχόρην.

Ἐπὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως προηγούνται οἱ χοροὶ. Τὰ μέγαρα

— Σιωπάτε ... Ἄχ! Θεέ μου! τὸν ἀγαπάτε ἴσως! εἶπε στεναζούσα ἡ Βάγρια.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ Βεργονσὲ κατῴρωσε ν' ἀποκριθῇ λίαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Ὅχι, σὰς ὀρκίζομαι, δὲν ἀγαπῶ ἐκεῖνον ...

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! λοιπὸν μπορῶ νὰ ἤμαι φίλη σας... μπορῶ...

Ἡ Βάγρια ἐσιώπησεν. Ἡ Φατιμὲ ἀπέειχε μόλις δύο βήματ' πλέον. Καὶ αἱ λοιπαὶ χανούμισσαι ἐπλησίαζον ἐπίσης πρὸς τὸ δικτυωτόν.

Αἱ ἐκμυστηρεύσεις διεκόπησαν καὶ ἡ Βεργονσὲ ἠναγκάσθη νὰ ὑπομείνῃ μόνην τὴν μετὰ τῆς Ἀρμενίας συνοδιᾶλεξιν.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ὁ νέος μὲ τὴν στρατιωρικὴν στολὴν; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἶναι ὑπολογαγὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ σουλτάνου, ἀπῆντησεν ἡ Ἐμυριγιάν. Ὀνομάζεται Μουράτ ἐφέντης. Θά τὸν προσεκάλεσεν ὡς γείτονα ὁ πασσᾶς. Τὸ χαρέμι τοῦ Μουράτ εἶναι κολλητὰ μὲ τὸ σελαμλήκι τοῦ Ρουστέμ.

— Τὸ χαρέμι! ἐπανέλαβεν ἡ Ἐρριέττα μετ' ἠλλοιωμένης φωνῆς.

— Βέβαια, ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ἔχουν χαρέμι, ἀλλὰ τοῦ Μουράτ ἐφέντη κατοικεῖται μόνον ἀπὸ τῆ μητέρα του.

— Τότε δὲν εἶναι νυμφευμένος.

— Ὅχι, εἶναι ἕνας ἰδιότροπος ποῦ ἀπέκτησεν ἐν Παρι-

τίοις τὰς γαλλικὰς ἐξεις, καὶ ὠρκίσθη, λέγουσιν, νὰ ζῆ μόνος ἐφ' ὄρου ζωῆς· τούτου ἕνεκα οἱ συμπατριῶται του δὲν τὸν βλέπουν μὲ καλὸ μάτι, διότι εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον ὁ γάμος εἶναι σχεδὸν ὑποχρεωτικὸς.

— Ἡ Βάγρια ἤκουε τὸν διάλογον τούτον, αἱ δὲ γυναῖκες τοῦ Ρουστέμ. Πασσᾶ δὲν ἤξευρον ὅτι ἐννοεῖ αὐτὴ τὰ λεγόμενα ἐνῶ οὔτε λέξιν δὲν ἔχανε.

— Κατηγοροῦν μάλιστα τὸν Μουράτ ὅτι ἄφησε τὴν καρδιά του ἔντῃ Γαλλίᾳ, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀρμενία.

Ἡ Ἐρριέττα ἐταπεινώσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠρυθρίασε μέχρι τῶν ὠτων.

— Δὲν ἀπητῶντο τόσα πολλὰ διὰ νὰ μαντεύσῃ ἡ Βάγρια τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὴ τολμήσασα νὰ εἶπῃ μεγαλοφῶνως ὅτι ἐκέπετο, ἔθλιψε τρυφερῶς τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος διὰ νὰ τῇ ἐκφράσῃ ὅτι συνεπάθει ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἡ θλίψις αὐτῆ τῆς χειρὸς ἐνισχυομένη καὶ διὰ βλέμματος ἐκφραστικοῦ ἐξιστοῦτο πρὸς πρότασιν περὶ συμμαχίας ἢ δὲ Βεργονσὲ ἐνόησε τί ἐσήμαινε.

Ἐπεθύμει ν' ἀπαντήσῃ ἐνθέρμως, ἀλλ' αἱ χανούμισσαι περιστοιχίζον αὐτὴν καὶ φοβουμένη μὴ ἐνοχοποιήσῃ τὴν Βάγριαν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μεταχειρισθῇ εἰμὴ τὴν γλώσσαν τῶν ὀφθαλμῶν. Δὲν ἠμέλησε δὲ νὰ προσφύγῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς, συνωμολογήθη ἢ περὶ συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας συνθήκη.

Ἡ χριστιανὴ καὶ ἡ μουσουλμᾶνα εἶχον ἀνταλλάξῃ ἀφω-

των πλουσίων μας, τὰ μέγαρά των πρεσβείων, μέχρι και αὐτῶν των Μεγάρων τοῦ κ. Δραγοῦμη εἶναι ἐξ ὑπαμιθῆς ἄλυφωτα. Παννυχίδες, χοροὶ μετῆμερισμένων και μὴ, χοροὶ μικρῶν και μεγάλων παιδων, ἰδοὺ τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Τρικούπης πανταχοῦ σχεδὸν καλούμενος και ἀδυνατῶν νὰ μὴ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν, ἐλησμόνησε νὰ κηρύξῃ τὴν λήξιν τῆς συνόδου, ἐλησμόνησε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν λαιδὴν Καλλιθεῖα, ἐλησμόνησε τὸ μέγα δάνειον και αὐτὸ ἐστὶ τὸ μέγα χρηματιστήριον τῆς Ἀνατολῆς.

Ἦδη ὑπολείπονται οἱ δύο χοροὶ ὑπὲρ των πτωχῶν ἐν τῷ Βαρβακείῳ, ὁ περιλάλητος τ σ ι τ ι ν ο ς και τόσο ἄλλοι προκηρυχθέντες και μὴ. Ἐτοιμάζονται δὲ στολαὶ και ράβδονται ἐσθῆτες και δόμινα και ἡ βελὸνῃ και ἡ ψαλλὸν και εἰς ἀένναον κίτησιν.

Χορεύουσιν ὅμως και οἱ ἄλλοι οἱ μὴ λεγόμενοι ὁμογενεῖς.

Ἐγνώρισα χαρίεσσαν ἀλλὰ και φιλάρετον δεσποινίδα, ἥτις ἀπὸ μηνὸς ἀσχολεῖται προετοιμάζουσα πρωτότυπον ἢ τοῦλάχιστον ἰδιόρρυθμον μεταξίνην ἐσθῆτα τοῦ χοροῦ. Ἦνεν δὲ αὕτη ἡ ἐσθῆς χρώματος πρασίνου ἐν εἴδει χλόης και ἐπὶ τῆς ἐσθῆτος εἰσὶ προτερραμμένα ὠρατὰ τεχνητὰ λευκάνθημα ἢ μαργαρίται.

Και ἐδῶ πάλιν ἤκουσα νὰ λέγωσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι ὅτι εἶναι πιθανὸν ἐσπεραν τινὰ μετὰ προσδοκωμένην ἢ ἀπροσδόκητον ἐν τινι χορῷ συνάντησιν νὰ φωραθῆ ἱεροκρυφίως ἀποφυλλίζουσα τὰ λευκάνθημα ταῦτα και ἐπαναλαμβάνουσα ὡς ἡ Μαργαρίτα ἐν τῷ Φαύστῳ τῆν τρυφερὰν ἐκείνην ἐρώτησιν: Μ' ἀγαπᾷ; — Δὲν μ' ἀγαπᾷ; Αἰωνίως δὲ κακαὶ γλῶσσαι φοβοῦνται μὴ ἐξαφανισθῶσιν οὕτω μέχρι τοῦ μεσονυκτίου τὰ λευκάνθημα και μείνῃ μόνον ἡ γλῶσση.

Ἄγνοοῦσιν ἢ προσποιῶνται ὅτι ἄγνοοῦσιν ὅτι πρὶν ἢ ἐκφυλλίσῃ τὸ δεύτερον λευκάνθημον δωδεκάκις ἤδη θὰ ἀκούσῃ ἢ τοῦλάχιστον θὰ μαντεύσῃ ψελλιζόμενον τὸ προσδοκώμενον ρῆμα. Οἱ πονηροὶ και ἐπίστετοι φαναριωτίζοντες ὀφθαλμοὶ τῆς ἔχουσιν ἰκανὴν μαγνητικὴν δύναμιν. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἂν ἤμην ἀνὴρ θὰ ἐροδοῦ μὴν πλειότερον ἐν λοξὸν βλέμμα γυναικὸς ἢ ὀλόκληρον κανονιστοῦ χιαν Κρούπ.

Mam' zell' Nitouche.

ΚΑΛΟΓΗΡΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

Ὁ σκληρὸς και ὑπεράγαν πανἄρετος ἄγων τοῦ παρ' ἡμῖν κλήρου πρὸς ἀναστήλωσιν—ἀνασκολοπισμὸν ἠδύνατο κακῆ τις γλῶσσα νὰ ψελλίσῃ—τοῦ ἡθικοῦ γαήτρου τῆς ὀρθοδόξου κοινωνίας δέον νὰ ἐφευκτῆ τὸν δίκαιον ἔπαινον παντὸς ἀ-

νον χειραψίαν σημαίνουσαν ἀλληλοδοῆθειαν, ὅτε τὰ ρωτίζοντα τὴν μαρμαρίνην αἴθουσαν φῶτα ἐσβέσθησαν αἰφνιδίως.

Ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις, ὃ δὲ Μπετῆρ ἐπνῆλθεν εἰς τὸ καρὰσι διὰ νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ.

— Ὅτι ἦναι διασκεδαστικὸς ἀπόψε ὁ Κραχγκιόζης; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φατιμέ.

— Πολὺ διασκεδαστικὸς, Χανούμ, ἀπεκρίθη ὁ εὐνοῦχος μετὰ μορφατικῶν μειδιάματων, διασκεδαστικώτερος μάλιστα ἀπ' ὅ,τι τὸν ἐφανταζόμεν. Τοῦ εἶχα ὑποδείξει μίαν ὑπόθεσιν ἄλλα δὲν εἶχα βρῆ τὴν λύσιν τῆς κωμωδίας. Τώρα τὴν βρῆκα. Ὅτι ἦναι φαιδρότατος ὁ Κραχγκιόζης, σωστός γλεντζές. Ὁ ἐνδοξὸς ἡμῶν πασσᾶς και οἱ ἐπέντηδες τοῦ Φραγκιστᾶν ποῦ προεκάλεσε θὰ εὐχαριστήθωσιν.

Οἱ ἐπέντηδες τοῦ Φραγκιστᾶν ἤρχισαν ἤδη τῷ ὄντι νὰ γελοῦν, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Κραχγκιόζης, τοῦ ὁποῦλου ἢ ἀλλόκοτος σιαὶ ἀπετυποῦτο ἐπὶ τοῦ διαφανοῦς χάρτου ὅστις ἐπέειχε τόπον αὐλαίας.

Μόνον ὁ μὲν Ὁρζερῆ και ὁ Κουρουνάκης ἐγέλων ἀπὸ καρδίας, ὃ δὲ Βεργονσὲ ἐγέλα ἐξ οἴκτου.

Ὁ Κραχγκιόζης οὗτος, ἦτο, κατὰ τὸ σῆθηες, καμπούρης, κακοκαμωμένος, στραβοπόδης και κοντόχονδρος, με πρόσωπον σκτύρου και κινήσεις καλλικαρτζάρου, ἀλλ' ὁ διευθίνων τὴν παράστασιν τὸν εἶχεν ἐνδύσει ἐπίτηδες πασσᾶ στολὴν χρυτοκέντητον, με ὀγκώδεις ἐπιμήδεις και παράσημα πλατέα ὡς πινάκια.

ληθοῦς χριστιανοῦ. Πλαδαρόσαρκοι Ποιμενάρχαι, πραγᾶστορες ἐπίσκοποι, παχύδερμοι ἱεροκήρυκες, ἐνώσσετε τὰς τιτανελοὺς δυνάμεις σας και, ἐν ὀνόματι τῆς δημοουσίου και ἀδιαιρέτου τριάδος, χορεύοντες τὸν σοδομικὸν κὸρδακα ἐν τοῖς νόρθηξι και περὶ τοῦς ἱεροῦς βωμοῦς, ἀνυψώσατε τὸ εὐαγγέλιον ἐν τῇ συνειδήσει των βεζήλων! ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀναμένων ὑμᾶς κλήρος και πλούσιος και ἐπίφθονος ἔσται. Σίγησον, ζειπάρθενε Μακράκη! τὸ πολύρημον τρισύνθετον ἔχρησιμευτεν ὡς πρώτη ὕλη πρὸς συγκρότησιν τῆς πολυσυνθέτου σοδομικῆς ἀλύσεως δι' ἧς ἀρτίως περιεζώτησαν τὰ τεῖχη τῆς πανσέπτου ἡμῶν ἐκκλησίας!!!

Ἐραὶ σκιαὶ των Καβείρων, σκιρτήσατε ἐξ ἀγαλλιάσεως, διότι ἀνεγεννήθητε ἤδη ἐκ τῆς πέρας ὑμῶν και περιάγετε ἀνά τὸν ἐκθαμβὸν κόσμον τὴν χρηστοθήθειαν φοροῦντες μίτραν ἀδαμαντοκόλλητον ἢ δανειζόμενοι τὴν γανυμήδειον μορφήν πρωτοσυγγέλου! Καὶ σὺ, κύριε Δαμαλά, οὐτίνος τὰ μεταφυσικὰ αἰσθήματα ἐπέδρασαν μεταφυσικώτατα ἐπὶ τῆς κοινωνίας, ῥῆξον, τόγε νῦν, κραυγὴν ὑπὲρ τῆς ταχίστης ἀνεγέρσεως οὐχὶ πανεπιστημιακοῦ ἀλλὰ πανελληνίου Ναοῦ εὐρυτέρου και αὐτῆς τῆς διανοίας σου, ἐὰν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν πρὸς τὰ ἐξ ἀποκαλύψεως βουλευμάτα σου ἀσεβοῦσαν κοινωνίαν, διότι, ἄλλως, τὸ πᾶ ἀπόλετο! Ὁ tempora! Ὁ mores!

Χαῖρε ὕψος δυσθεώρητον κακοθηθείας

Χαῖρε βάθος δυσκατάβατον ἀκολασίας!

IGNOTUS

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ λαδύρινθος τοῦ νομισματικοῦ Μουσείου.

— Ὁ λαδύρινθος τοῦ νομισματικοῦ Μουσίου εὐρύνεται ὀλομέν. Καὶ φαίνεται ὅτι πολλοὶ εἶπιν οἱ Μινώταυροι οἵτινες ἔτρωγον ἐπὶ ἔτη πολλὰ και ἐπὶ ὅλη αὐτῶν τῇ ἀνέσει, μετὰ συστηματικῆς τέχνης και μεθόδου, τὰ πολύτιμα κερμάτια τοῦ ἔθνικοῦ αὐτοῦ θησαυροῦ. Τὸν μίτον τοῦ λαδύρινθου τοῦ-

Ἠκολουθεῖτο δὲ παρὰ τοῦ κλασικοῦ αὐτοῦ συντρόφου Χατζαϊδάτου, ὅστις τὴν φράξιν ταύτην ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς εὐνοῦχος και ἐκράδαινεν ἀπειλητικῶς τὸ κουρμπάτσι του.

Ὁ διάλογος συνήρθη μετὰ τῶν δύο νευροπάστων, τοῦ Χασάν Τσελεπῆ μιμουμένων ἐναλλάξ τὴν ἀρρενωπὴν φωνὴν τοῦ κυρίου και τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τοῦ εὐνοῦχου.

— Ὡριότατον, εἶπεν ὁ λοχαγός, ἀλλὰ εἶλα ποῦ δὲν νοιώθω κουκούτσι ἀπ' ὅσα λένε.

— Εἶν' ἓνας πασσᾶς ποῦ παραγγέλλει εἰς ἓνα των φυλάκων τοῦ χαρμεῖου του νὰ ἐπιτηρῆ καλῶς τὰς γυναϊκάς του, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως ὁ Μουράτ ἐπέντης.

— Ὅτι ἦτο τοῦλάχιστον στρατάρχης ὁ πασσᾶς σας, ἀν κρήνη τις ἐκ των διαττάσεων των ἐπωμίδων του.

— Εἰς τὸ Ἀλγέριον δὲν ἐτόλμησε μιὰ φορὰ ὁ Κραχγκιόζης νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπο τοῦ διοικητοῦ; Εἶπεν ὁ Κουρουνάκης. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ μάλιστα ἔφαγε τὴν παντχοῦσα, δηλαδὴ τὸν ἔξυσαν.

— Ἄ! νὰ ποῦ ἀλλάζει ἡ σκηνή, ἐπανελάθεν ὁ λοχαγός ποῦ εἶμεθα τώρα;

— Εἰς τὸ Γκίρκ σουγιού, εἶπεν ὁ φιλόφρων Μουράτ.

— Ἀλήθεια, μὰ τὴν πίστι μου! Γνωρίζω τὴ ἐρσίσι με τὴ στέγη της ποῦ μοιζέει ὅταν κινεζικὸ καπέλλο.

— Καὶ ἰδοὺ ὁ εὐνοῦχος Χατζαϊδάτης τοποθετῶν τὴν γυναῖκα τοῦ πασσᾶ του ἐπὶ τάπητος. Τῇ λέγει ὅτι ὁ σύζυγός

του θά εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ εἰς χεῖρας αὐτῆς ἡ ἀρμοδία ἀρχή, ἂν ἐφέρετο, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, δραστηρίως ἂν ἐφαίνετο ἀμειλικτος ἀπέναντι οὐδὲ ἕποτε προσώπου ὑπευθύνου ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀπολείᾳ. Οἱ κρατοῦντες τὰς τρεῖς κλειδάς τοῦ Μουσείου ἦσαν τρεῖς. Τοὺς τρεῖς αὐτοὺς Κερσέβρους ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ παύσῃ καὶ νὰ προφυλακίσῃ ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσῃ, νὰ ἐνεργήτῃ κατ' οἶκον ἐρεύνας, νὰ στενοχωρήσῃ διὰ συντόνου ἀνακρίσεως ἕκαστον ἰδιαιτέρως καὶ ἐξ ἐφόδου, πρὶν ἢ ἐπέλθῃ καμμία ἐνδεχομένη συνεννόησις μεταξὺ των ἢ μετ' ἄλλων καὶ νὰ μὴ φεισθῇ τῶν ἀποπληξιδῶν τοῦ ἐνός, τῆς κομμιατικῆς ἀφοσιώσεως τούτου, ἢ τῆς γερμανικότητος ἐκείνου.

Ἄντι τούτου τί ἔπραξεν; Ἐξέτελεσε μίαν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ μακαρίτου Μουσείου, ἧτις ἔδωκεν ἀπορρομὴν εἰς εἰρωνικὴν εὐφρολογίαν τοῦ ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ ἀφῆκε τοὺς ἀμέσως εὐθυνομένους τόσοσιν ἡσύχους εἰς τὰς θέσεις των, ὥστε νὰ ἔχωσι καὶ παρασημοφορήσεως ἀξιώσεις· μόλις δὲ προέβη εἰς τὴν παῦσιν αὐτῶν, ἀφοῦ ὁ τύπος ἐχάλασε τὸν κόσμον διὰ τὸ σκάνδαλον τούτου.

Εὐτυχῶς τὸ ἐπεισόδιον τοῦ δακτυλιολίθου τοῦ κ. Ζωγράφου ἀνέφλεξε τὸν ζῆλον τῆς κυβερνήσεως ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Καὶ τὸ Ἔθνος πρέπει νὰ ὀφείλῃ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν κ. Ζωγράφον διότι ἔτυχε νὰ ἦναι ἀντιπολιτευόμενος ἐκ τῶν σφοδροτέρων μάλιστα, καὶ ἤγειρε τόσοσιν πάταγον ὁ δακτύλιος αὐτοῦ θεωρηθεὶς ὡς ὑπόπτου προελεύσεως καὶ κατεσχέθη παρευθὺς καὶ ταχυδρομικῶς ἐκ Πατρῶν ἀπεστάλη εἰς τὴν ἐνταῦθα εἰσαγγελίαν κτλ. Ἄν ὁ κ. Ζωγράφος ἦτο συμπολιτευόμενος ὁ ἀνεπτύσσετο ἄρα γε τόσῃ δραστηριότητι, τόσῃ ἀστραπιαίᾳ ἐνέργειᾳ; Εἶναι ζήτημα. Ἄλλ' ἂν, πρὸς ἐξαψιν τοῦ ζήλου τῶν ἀρμοδίων ἐν τῇ σπουδαίᾳ ταύτῃ καὶ ἐνδιαφερούσῃ τὸ ἔθνος ὅλον ὑποθέσει ἦναι ἀνάγκη νὰ εὐρίσκωνται πολῦτιμοι δακτύλιοι εἰς χεῖρας τῶν ἀντιθέτων, θά νύχόμεθα νὰ εἶχε τοιοῦτον καὶ αὐτὸς ὁ κ. Δηλιγιάννης.

* *

Καὶ μέχρις ἀγγείου.— Γνωστὸν ὅτι ἡ Αὐλὴ ἡμῶν τρώγει καλὰ, πίνει καλὰ καὶ ἐν γένει ὡς ἄκρας ἀπολαύουσα ὑγείας ἔχει πλήρη καὶ κανονικὴν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν

της θά τὴν ρίψη σ' ἓνα πέτσινο σάκκο, ἂν δὲν φέρεται εὐπρεπῶς.

— Ναί, ξέρω . . . εἰς τὸ τσουβάλ, ὑπετονθόρυσεν ὁ Ροβέρτος· αὐτὸς ὁ σύζυγος δὲ μου φαίνεται πολὺ καλόβολος ἄνθρωπος.

— Θά ἔχη λόγους ἰσχυροὺς, ἀφοῦ φαίνεται τόσοσιν αὐστηρὸς, διότι ἰδοὺ, ἰδοὺ ἡ χανοὺμ σηκώνεται διὰ νὰ ὀμιλήσῃ μετ' ἄνδρα, ἐνῶ ἔχει στρέψει τὴν ράχιν του ὁ Χατζαϊβάτης.

— Ἀλήθεια, καὶ ὁ ἐργολάβος της εἶναι Εὐρωπαϊκός . . . Φορεῖ ζακέττα καὶ καπέλλο τοῦ ταξειδιοῦ . . .

— Ἐχει μάλιστα ὑπογένειον καὶ μακρὰ μουστάκια, σὺν καὶ σὰς, λοχαγέ μου, εἶπε πολὺ χαμηλοφώνως ὁ Κουρουνάκης.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ὀρζερῆ, ὅστις δὲν ὑπόπτευν εἰσέτι ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξῃ ὁ Καραγκιόζης· νὰ ὁ εὐνούχος μας· τρέχει μὲ ὑψωμένον τὸ κουρμπάτσι.

— Αἰσθηματικώτατον, ὑπετονθόρυσεν ὁ Βεργονσέ, ἀλλ' ἐγὼ ἀλλὰ ἐπεριμένα... Μοῦ εἶχαν εἰπεῖ ὅτι ὁ Καραγκιόζης ἐτόλμα νὰ λέγῃ λέξεις αἰσχρὰς καὶ νὰ κάμνῃ πράγματα ἀπρεπέστατα.

— Βεργονσέ, φίλε μου, λησμονεῖς ὅτι ἡ κόρη σου παρίσταται εἰς τὸ θέαμα ἐκεῖ πάνω εἰς θεωρεῖον. Ἄντι νὰ παραπονῆσαι διὰ τὴν κοσμικότητα τῆς παραστάσεως ὀφείλεις νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν Αὐτοῦ ἐξοχότητα, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸν κόπον

φυσικῶν αὐτῆς λειτουργιῶν. Ἄλλὰ γνωστὸν ἐπίσης πόσον εἶναι σφικτὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς ὅσῳ καὶ ἂν αὐτὴ ἀφορᾷ εἰς γρήν τῆς πρώτης ἀνάγκης, καὶ οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἀγνοῶν ὅτι ἀκόμη χρεωστῆ εἰς τὸν Δῆμον διὰ νερόν περὶ τὰς ἐνενηκόντα χιλιάδας δραχμῶν. Καὶ εἰς μὲν τὸν Δῆμον ἔσκασε βροντωδῶς τὸ κανόνι, χωρὶς νὰ γείνη τοῦτο μέγα ζήτημα, καθὼς γίνεται ἡ κλοπὴ τοῦ νομισματικοῦ καὶ ἡ ἀρχαιοκαπηλική, ἀλλὰ εὐθὺς ἄμα ἠθέλησε νὰ ριχθῇ καὶ τοῦ Δημοσίου τὰ ἔφερε σκοῦρα. Τὸ νέον τοῦτο ζήτημα εἶνε βρωμερόν Εὐτυχεῖς οἱ συναχόμενοι!

Ἴδου τί συμβαίνει.

Οἱ ἀπόπατοι τῆς Αὐλῆς ἐξεχειλίσαν.

Ὁ ἐπιμελητὴς τῶν Ἀνακτόρων ἀπεθύμουν ἐγγράφον αὐλικὸν πρὸς τὴν κυβέρνησιν περὶ ἐκκενώσεως αὐτῶν καὶ δὲν συμμαχεύονται, ἐν ᾧ ζητεῖ τὴν δαπάνη τοῦ δημοσίου ἐκκενώσιν. Τὸ ὑπουργεῖον ὅμως τῶν οἰκονομικῶν ἐθεώρησεν ἀνοικονόμητον τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἀπήντησεν ὅτι τοιαύτης φύσεως δαπάνη πρέπει νὰ θεωρῆται ὅλως οἰκογενιακῇ. Ἄλλ' ἡ Αὐλὴ δὲν ὑποχωρεῖ καὶ τὸ ζήτημα ὑψοῦται, ὅσῳ καὶ ἂν ἦναι ταπεινόν. Θά καταλήξῃ ἄρα γε ἡ κολακεία τῶν ἀδυναμιῶν τῆς κυβερνήσεως πρὸς τὴν Αὐλὴν καὶ μέχρις ἐκκενώσεως τοῦ ἀγγείου της;

* *

Ἄπια! — Ψαρῆς ψαρευὼν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεώς μας διέτρεχεν αὐτάς. Περιττόν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἦτο ψαρῆς μασκαρᾶς, ἀφοῦ ἐζητοῦσε ψάρια στὴ στεριά! Κι' ἔρριχνε κι' ἔρριχνε τὸ ἀρμίδι του νὰ πιάσῃ ψάρι. Πλήθος παιδιὰ τὸν παρηκολούθουν κραυγάζοντα τὸ ἀποκρηάτικο: «**Ἄπια! ἄπια!**» Πολλοὶ δὲ ὑπόπτευν ὅτι ἡ μασκαράτα αὐτὴ ἦτο βαλτὴ ἀπὸ τὴν Νέαν Ἐφημερίδα, διὰ νὰ περάσῃ τὸ ἀποκρηάτικο λογάκι της, ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τοῦ πολλοῦ Γρίβα.

* *

Πρὸ τῆς πλατείας τοῦ Βαρβακειοῦ. — Χθὲς ἔπαιζον τὰ ρόπαλα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Βαρβακειοῦ καὶ ἦτο θέαμα ἀξίον δὲ τὸν Λύτραν μας, τὸ σύμπλεγμα τῶν

νὰ γείνη λογοκριτὴς πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἠθικῆς. Ἄλλως δὲ τὰ λεγόμενα εἶναι ἴσως ἀλατισμένα καὶ τσοῦζουρ.

— Πιὰ πολὺ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Μουράτ.

— Εὐτυχῶς ἡ δεσποινὶς Βεργονσέ δὲν τὰ ἐννοεῖ προσέθεσεν ὁ λοχαγός, ἀλλὰ μπορεῖτε βέβαια νὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσητε.

— Πολὺ δύσκολον θά ἦτο, ἐπιθύρυσεν ὁ ἐφέντης. Κι' ἔπειτα, δὲν προσθάνω διότι ἠλλαξεν ἡ σκηνή. Ἴδου μας εἰς τὸ χαρμί τοῦ Καραγκιόζη. Κυττάτε . . . ἀκούει τὴν ἀναφορὰν τοῦ εὐνούχου τοῦ Χατζαϊβάτη, ὁ ὁποῖος τῷ λέγει ὅτι μία τῶν γυναικῶν του ἔκαμε προτάσεις εἰς ἓνα γιουζμπαση τοῦ Φραγκιστάν, δηλαδὴ εἰς γάλλον λοχαγόν.

— Διάβολε! διεισοεῖ τὸ Ὀρζερῆ. Νὰ μὴν ἦναι ὑπαινωγμός; Ἄλλ' ὄχι. . . ἀδύνατον . . . Δὲν μπορεῖ νὰ ἐμάντευσεν αὐτὸς ὁ παληάτσος τὰ γθεσινά μου.

Καὶ ἐπανέλαβεν ὑψηλοφώνως:

— Καὶ τί ἐντύπωσιν τοῦ κάνει αὐτὸ τοῦ Καραγκιόζη;

— Πολὺ κακὴν, καθὼς βλέπετε ἀπὸ τὰς μανιώδεις του κινήσεις. Συμβουλευέται τὸν ἐξ ἀπορρήτων του τί πρέπει νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Ὁ δὲ Χατζαϊβάτης τὸν συμβουλεύει νὰ πνίξῃ τὴν γυναῖκά του καὶ νὰ θανατώσῃ διὰ ραβδισμῶν τὸν ἐραστὴν της.

Ὁ Χατζαϊβάτης εἶναι αὐθάδης καὶ βλάξ, ἀνεφώνησεν ὁ Ὀρζερῆ.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν πέσῃ στὸ στόμα τοῦ λύκου, ἐπανέλα-

θεωμένων αὐτὰ *Λούστρων* ἀπὸ τοῦ ὑποβάθρου τοῦ μέλλοντος *Βαρβάκη*. Ἀλλόκοτον ἀπετελεῖτο ἐκεῖ μνημεῖον ζωντανόν. Περὶ τὰ ἐξέγοντα διαζώματα τοῦ βάρθρου ὠρθοῦντο ἀγυῖο-παῖδες, ἢ διαφόρους γραφικὰς στάσεις· ὅλοι δὲ, μὲ γουρλωμένα μάτια, παρηκολούθουν τῆς *τούμπαις* καὶ τοὺς ἐλιγμούς τῶν *ροπάλων*. Ἀπάντων ὅμως εὐτυχέστερος ἦτο ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βάρθρου. Αὐτὸς τὴ εἶχε στρωμένο ἐκεῖ ἐπάνω ὡς Ἀλὴ πασσᾶς, καθήμενος σταυροπόδι καὶ ἐντροφῶν εἰς τὸ θέαμα, ἐνῶ ὅλοι οἱ χαμηλότεροί του ἐτυρανοῦντο ὄρθιοι. Πλευρῆς ἀκκᾶδα ἐγρύσειζε τὴν πτωχὴν εἰκόνα καὶ εἰς ὄλων τῶν θεατῶν τὰς ὄψεις ἐγέλα ἢ περιέργειε, ἢ ἀνοιζις τῆς πρώτης ἰδέας.

* *

Ἔ) βασιλεὺς τῶν μάγων ἢ ὁ μάγος τῶν βασιλέων καὶ τοῦ λαοῦ.—Ὁ ἡμέτερος ταχυδακτυλογράφος κ. *Μελίδης* ἐφάνη ρθὲς καὶ προχθὲς ἀντάξιός τῆς εὐρωπαϊκῆς αὐτοῦ φήμης.

Κατεμάγευσεν ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ τὸν κόσμον. Ὅλα του ἤρσαν εἰς τὸ δημόσιόν του. Ὡς καὶ ἐκεῖνη ἡ ἀνάμιξις τῶν γαλλικῶν τῶν λέξεων μετὰ τῶν ἑλληνικῶν εἶχε τὸ τέρπον καὶ κινῶν εἰς θυμηδίαν. Ἦτο μάγος καὶ ἐν τῇ ὑμῆτι τοῦ μάγος μέγρι καὶ τῶν γλωσσικῶν αὐτοῦ σφαλμάτων. Παρὰδόξως δὲ, ἐνῶ προειδοποίησε τὸ δημόσιον ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐκφρασθῆ καλῶς ἑλληνιστὶ καὶ ὑπέικων εἰς τὴν ἀπαιτήθειν τοῦ ὑπερφύου καὶ ἐνός ἐκ τῆς πλατείας ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ἑλληνιστὶ, ἤκουετο λέγων ἐνίοτε λέξεις τόσον ἀρχαῖζοντες, ὥστε καὶ ὁ κ. Κόντος δὲν θὰ ἤδύνατο νὰ τὸν εὐρῆ σφάλλοντα ἐν αὐταῖς. Οὕτω κατήντησε νὰ λέγη τὸ αὐγὸ ὄν καὶ τὸ καρύδι κάρου!

Ὁ κ. *Μελίδης* εἶναι ἀντάξιός τοῦ ἐπωνύμου αὐτοῦ. Εἶναι ὄλος μέλι εἰς τοὺς λόγους καὶ τὸ παίξιμον. Σὲ σαγηνεύει, σὲ γοητεύει, σὲ κατακτά. Τὸ παρυσιαστικόν του σὲ διαθέτει ὑπὲρ αὐτοῦ ἀμέτως. Ἄμα ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μὲ τὴ ὠραῖόν του πρᾶστημα ὑπὸ τὴν λεβέντικην καὶ χρυσοκέντητον αὐτοῦ φουστανέλλαν κατεχειροκροτήθη. Τὸ ὑπερφῶν ἰδίως τῇ τρελλαινόμενον διὰ πᾶν ἑλληνικὸν κὸ, κὸ,

τοῦ ἔκαμε πανηγυρικὴν ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔλειψε νὰ μεταβάλλῃ εἰς διαδήλωσιν ἐναντίον του, ἀμα τὸν ἤκουσε ἀρχίζοντα τὰ γαλλικά του, τὰ τόσον ἀλλοκότως μεταμφιεζόμενα ὑπὸ τὴν φουστανέλλαν. Ὁ κ. *Μελίδης* ἔχει παράδοξον ὁμοιότητα μὲ τὸν κ. *Στέφανον Ξένον*, εἰς τὸ πρόσωπον, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι εἶναι ὠραῖος καὶ συμπαθητικὸς τὴν ὄψιν.

Τοὺς Γάλλους τοὺς ἔχει τρελλάνει μὲ τὴν τέχνην του. Τὸ *Φιγαρώ* ἔχει γράφει ὠραῖα πράγματα δι' αὐτόν. Κατήντησε δὲ νὰ ἐμπνεύσῃ καὶ γάλλον καθηγητήν τόσον ὥστε νὰ τοῦ ἀφιερῶσθαι ποιήμα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «*Hommage au talent*» ἀρχόμενον οὕτω :

Du beau ciel où finit dieu Jupiter Chronidès
Tu nous viens saluer agile Mélidès,
Tu parais dans l' éclat que sur tes pas projette
La simarre hellénique, et ta docte baguette
Est un spectre en ta main, quand brille dans tes yeux

Le gage étincelant d' un art ingénieux ;
Quand limpide, ton front à la tempe hautaine
Semble attiser en lui la flamme surhumaine ;
Quand, tout-à-coup, crispés dans leurs annaux soyeux,

D' une magique horreur frissonnent tes cheveux,
Et que frémit la lèvre en sa moustache fière,
Emblème chez les Grecs de la vertu guerrière.

Φαίνεται μόνον ὅτι ὁ περὶ φρικιάσεως τῶν τριχῶν τοῦ βασιλέως τῶν μάγων στίχος τοῦ γαλλικοῦ ποιητοῦ ἐγράφη πρὸς τῆς ἀποψιλώσεως τοῦ κρανίου του, πρὸ τῆς φαλακρώσεως αὐτοῦ, καθ' ἣς καὶ ὁ δεξιότερος τῶν ταχυδακτυλογράφων δὲν δύναται νὰ παλαίσῃ.

Ἐντύπωσιν ἔκαμαν ἐν τῷ θεάτρῳ ὅλα του τὰ παιγνίδια, κατὰ τὴν πρώτην ἐσπέραν, ἰδιαίτερος δὲ ἤρσε τὴ τελευταῖον, τὸ *Μὴ περαιτέρω* τῆς *Μαγείας*, καθ' ἣ μὲ δεδεμένης τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας κ' ἐσφραγισμένας τὰς ταινίας, δι' ὧν ἐδέθη, κατώρθωνε νὰ γράφῃ, νὰ πίνῃ, νὰ καπνίσῃ, νὰ παίξῃ μουσικὴν καὶ νὰ δένῃ ἄλλους εἰς τὴν θέσιν του, παρουσιαζόμενος αἰφνης λυτὸς αὐτός, χωρὶς νὰ ἦναι βεβλαμμένοι αἱ σφραγίδες.

βεν ὁ Μουράτ. Ἰδέτε ! ἰδοὺ ὅτι ἀκριβῶς ἀναφαίνεται πάλιν, ὁ ἄφρων. Ζητεῖ νὰ ἐπισκερθῆ, μετὰ διαφόρων αὐτοῦ φίλων, τὸν οἶκον τοῦ *Καραγκιόζη* ...

Ἐφαίνοντο δὲ τῷ ὄντι ἀποτυπούμενοι ἐπὶ τοῦ διαφανοῦς χάρτου διάφοροὶ ἄνδρες μ' εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, ὧν ὁ εἰς ὀμιλοῦσεν ἀρκούντως πρὸς τὸν ἀπερίσκεπτον ἀξιωματικὸν καὶ ἐκράτει εἰσέτι τὸ δρθὲν αὐτῷ ἐν *Γκιόκ σουγιού* ἄνθος.

— Ἀφεύκτως, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ *Ροβέρτος* αὐτὰ ἐμὲ ὑπαινίσσονται καὶ ἐπίτηδες προπαρεσκευάσθησαν. Τὰ μάτια μας τέπτερα.

Ἐξακολουθεῖτε, σὰς παρκαλῶ ἐπανέλθετε μεγαλοφώνως, ἐξακολουθεῖτε νὰ μᾶς ἐξηγήτε τὸν περιεργὸν αὐτὸν διάλογον.

— Ὁ εὐνοῦχος ὑπαδεικνύει εἰς τὸν *Καραγκιόζη* τὴν θρασυτητα τοῦ ξένου καὶ τὸν προτρέπει νὰ ἐφαρμόσῃ δικαίαν τιμωρίαν. . . Δὲν πρέπει, λέγει, νὰ ἐξέλθῃ ζῶν ἀπ' ἐδῶ.

— Λογαγέ μου, εἶπεν ὁ *Κουρουνάκης*, ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι καλὰ θὰ κάναμε νὰ μέναμε στὰ σπίτια μας.

Ὁ λογαγὸς ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ θολώσουν πολὺ τὰ πράγματα.

Προσχνῶς οὐχὶ ἄνευ λόγου περιεποιεῖτο τοὺς ξένους αὐτοῦ ὁ *Ρουστέμ* διὰ κωμωδίας ἐν ἣ ἐγένετο λόγος μόνον περὶ τῶν παρεκτροπῶν γάλλου ἀξιωματικοῦ καὶ τῶν συζυγικῶν

συμφορῶν ἐνός πασσᾶ. Τὸ πᾶν ἦτο νὰ μάθῃ ἕως ποῦ ὁ ζηλότυπος αὐτὸς ἤθελεν ὀθήσει τὰ πράγματα, καὶ ἂν ἡ φάρσα ἐκεῖνη δὲν θὰ μετεβάλλετο ἐπὶ τέλους εἰς μαῦρον μελόδραμα.

Ἦτο ἐπίσης δύσκολον νὰ πιστευθῇ ὅτι εἰς ἀνώτερος τοῦρκος ὑπάλληλος θὰ ἐτόλμα νὰ κακομεταχειρισθῇ ξένους προστατευομένους ὑπὸ τοῦ πρέσβους αὐτῶν.

Ὅθεν ὁ Ὁρζεφὴ δὲν συνεμερίζετο τὴν ἀνησυχίαν τοῦ συνेतου *Κουρουνάκη*, ὅστις προσεδόκα ὅτι θὰ ἴδῃ ἐμφανιζόμενον στίφος δολοφόνων, καὶ ἠτοιμάζετο πρὸς ἐρρωμένην ἀμυν.

Ὁ δὲ *Μουράτ* ἐρέντης οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ὑπόπτει κίνδυνον, καθ' ὅσον ἐντελῶς ἠγνόει τὰ συμβάντα τῇ προτεραίᾳ εἰς τὸν νέον φίλον του. Ἄλλως δὲ ὁ *Μουράτ* εἶχε, δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμόν, σοβαρὰς ἀφορμὰς σκέψεων καὶ μόνον ὅπως ἐκπληρώσῃ καθήκον φιλοφροσύνης ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν *Ροβέρτον* τὴν ἔνοιαν τοῦ λόγου τοῦ *Καραγκιόζη*.

Οἱ ὑπαινιγμοὶ ὧν ἐβριθεν ἡ παράστασις τῷ διέφευγον τόσον ὥστε δὲν προσεῖχε καθόλου εἰς τὴν *Ρουστέμ*.

Διένεμε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ *καρασίου*, πρὸς ὃ δινύθουε λαθραῖα βλέμματα ἐλπίζων ὅτι θὰ διακρίνῃ τὴν μορφήν τῆς *Ἐρριέτας* καὶ τοῦ *Βεργονσέ* ὅστις τόσῳ κακῶς τὸν ὑπεδέχθη.

Ὁ *τραπεζίτης* ἦτο σκυθρωπότερος τοῦ συνήθους. Εἶτε διότι

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἔχομεν ἡμεῖς ταχυδακτυλοουργούς, οἱ ὅποιοι τὸν ὑπερβαίνουν. Ὁ κ. Μελίδης εἶναι μὴδὲν ἀπέναντι τῶν δραστῶν τῆς κλοπῆς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου. Τί λέγει καὶ ὁ κ. Μάνεσης ;

Οἱ ἄποκρηά μας. — Κι' ἐφέτος πάλιν οἱ ἀδελφοὶ μας Ἴταλοι διεκρίθησαν εἰς τὸ ἀποκρηάτικο πανηγύρι μας. Δι' αὐτῶν ἐκκρύχθη ἡ ἔναρξις τῶν ἀπόκρεων ἡμῶν. Ἐὰν οἱ μασκαράδες μας εἶχον φιλοτιμίαν θὰ ἐθεώρουν ἑαυτοὺς προσβεβλημένους ἐκ τῆς τοιαύτης προτιμήσεως. Καὶ νὰ μασκρευθῶμεν ἀκόμη καθὼς πρέπει δὲν ἤξεύρομεν, ἀλλὰ περιμένοντες μαθήματα παρ' ἄλλων ; Τί θὰ ἔλεγον οἱ Ἴταλοι, ἐὰν Ἕλληνες ἐκέρυττον τὴν ἔναρξιν τῶν ἀπόκρεων ἐν Ρώμῃ ἢ ἐν Νεαπόλει ;

Ἀποκρηάτικη παράστασις. — Αὖριον τὸ ἑσπέρας, ὁ θίασος τοῦ κ. Μ. Ἀρνωτάκη δίδει τὸν ἄρχοντιχορωιάτην εἰς τὸ χειμερινὸν θέατρον, φαιδρᾶν, σωστὴν ἀποκρηάτικην παράστασιν, εἰς ἣν θὰ τρέξουν βέβαια πολλοὶ νὰ χορτάσουν ἀπὸ γέλια.

Νέα Πηνελόπη. — Χρησιμώτατον, ἀπαραίτητον δι' οἰκογενείας περιοδικὸν ἤρξατο ἐκδίδων ὁ κ. Θ. Φ. Ξενάκης, ὑπὸ τὴν ἑλληνικωτάτην ἐπιγραφὴν **Νέα Πηνελόπη**. Τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου καὶ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς τυπογραφικῆς φιλοκαλίας, περιέχει ὠραιότατα σχέδια διὰ δεσποίνης καὶ δεσποινίδας, μετὰ τῆς ἐπεξηγήσεως αὐτῶν, ὕλην ἐκλεκτὴν κατὰ ἅλλον ὡς οἰκογενειακὸν ἀνάγνωσμα, ἔμμετρον καὶ πεζὴν, αἰνίγματα καὶ ἐπὶ πᾶσι μουσικῆν. Ἐκαστον δὲ φύλλον αὐτοῦ δημοσιεύει ἐπιθεώρησιν τοῦ συρμοῦ κομφῶς καὶ φιλοκάλως γεγραμένῃν. Τὸ πρῶτον φύλλον ἐκδοθὲν κατ' αὐτὰς ἔτυγεν ἀρίστης ὑποδοχῆς, ἐφ' ᾧ καὶ συγχαίρομεν τῷ κ. Θ. Φ. Ξενάκῃ.

Μεταξὺ δύο, προκειμένου περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου :

- Πῶς σοῦ φάνηκαν τὰ τοῦ κ. Μπουρνῆ ;
- Ἀλλὰ μπουνέρζικα !

ἐμνησιβάκει κατὰ τοῦ Ὁρζερῆ διότι τῷ παρουσίασε τὸν νεαρὸν Ὀθωμανὸν, εἴτε διότι αἱ χυδαῖαι ἀστείότητες τοῦ καραγκιόζη τὸν ἐστενοχώρισαν δὲν ἐφαιδρύνετο παντάπασιν, ἀλλ' ἀνέσειε μάλιστα συνεχῶς τοὺς ὤμους, ὡσάκις ὁ καραγκιόζης ἐδιπλασίαζε τὴν εὐροίαν τοῦ λόγου του, διὰ νὰ εἶπῃ τὰ κυρακιστικά του.

Ὁ λοχαγὸς πολὺ ὀλίγον ἐφρόντιζε περὶ τοῦ τί διεννοεῖτο ὁ σοβαρὸς τραπεζίτης, ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ διακρίνῃ ἐκ τῆς ὄψεως τοῦ πασσα τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ, νὰ μαντεύσῃ πρῶτον, ἂν τὰ περισταθόμενα ἐγίνοντο κατ' ἐντολήν καὶ πρὸ πάντων ἂν ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος σύζυγος προὔτιθετο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν γνώμην τοῦ Χατζαϊβάτη, ὅστις συνεβούλευε νὰ θανατωθῆ, ἀνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας, ἡ ἔνοχος γυνή.

Ἀλλὰ τὰ φῶτα εἶχον σβεσθῆ καὶ ἡ ἀμυρὰ λάμπει ἥτις ἐφώτιζεν ὀπισθεν τὴν διαυγῆ σκηνὴν, ἐφ' ἧς ἀπετυπῶντο αἱ κινήσεις αἱ λαλοῦσαι διὰ τοῦ Χασάν Τσελεπῆ, ἡ ἀμυρὰ ἐκεῖνη ἀνταύγεια δὲν ἤρκει ὅπως φωτίσῃ τὰς ὄψεις τῶν θεατῶν.

Ὅθεν ὁ Ὁρζερῆ μόνον τὰ ὄψα του ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῆ, καὶ ἀνέμενε οὐχὶ ἀνευ ἀνησυχίας, ἵνα μία λέξις ἢ ἓν ὀργίλιον ἐπιφώνημα προδώσῃ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ρουστέμ.

Ἀλλ' ὁ πασσα εἰθέρει σιγὴν βελουτάτην καὶ ἔμενε ἀκίνητος ὡς ὄρθρῳμον.

Ὅτι ἡ οὐκ ἐλάχιστα πολὺ ἀφροημένος ἢ ἀπητηχολημένος, διότι

ΟΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΚΛΗΤΗΡΕΣ

Εἰς ἀναστάσειν εὐρίσκειται ὁ κλάδος τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστικῶν κλητῆρων, διότι ἐσχάτως ἡ Εἰσαγγελικὴ ἀρχὴ διὰ τοῦ Συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν ἐτιμώρησε τοὺς πλείστους αὐτῶν διὰ προστίμου 30—40 δραχμῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν ἐτήρουν εὐρετήρια καὶ βιβλία ταμείου, ὡς ὁ Νόμος ὀρίζει, καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰ βιβλία ταμείου ἢ τιμωρία εἶναι δικαιοσύνη, διότι ἡ τήρησις παρὰ τὸν δικαστικῶν κλητῆρων βιβλίου ταμείου εἶναι ἀναγκαῖα, ἵνα ἐξελεγχθῆται (ἂν καὶ οὐδέποτε γίνεταί τοιοῦτο) ἡ παρ' αὐτῶν ἐφαρμογὴ τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου καὶ τιμωρῶνται αἱ ἐκάστοτε παραβάσεις αὐτοῦ ὡς πρὸς τὰ εὐρετήρια ὅμως ἡ μνησθεῖσα τιμωρία εἶναι λίαν ἀδικος, διότι ἐνθ' ἑνὶ ἐνδῷ διὰ τοῦ Ὁργ. τῶν Δικαστηρίων ὑποχρεοῦνται οὗτοι νὰ τηρῶσι εὐρετήρια τακτικά, ἅτινα κατὰ τὸ ἀρμόνιον § 3 τῆς Πολ. Διοικονομίας δύνανται νὰ χρησιμεύσιν ὡς ἰδιωτικά ἔγγραφα καὶ συνεπῶς ν' ἀποτελέσων ἀποδείξιν, ἀφ' ἑτέρου καὶ τοῦ αὐτοῦ τάτου παρ' ἡμῖν Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀποφανθέντος ποτὲ αὐτὶ οὐδεμίαν δύνανται ν' ἀποτελέσων ἀποδείξιν τὰ εὐρετήρια τῶν κλητῆρων, ἐπιτάσσονται νὰ μὴ τηρῶσι τοιαῦτα, καὶ οὕτως περιελαμβάνεται Νόμος καὶ Δικαστήρια ἀντιφάσκοντα πρὸς ἄλληλα, εἰς βῆρος τῶν δυστυχῶν δικαστικῶν κλητῆρων, τῶν οἱ πλείστοι μολὶς καὶ μετὰ βίας πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ τοῦτο ὡς ἐκ τῆς πλειθῆος αὐτῶν, διότι ἕκαστος συμπολιτευόμενος βουλευτῆς εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔλθῃ καὶ ὁ κλητῆρας ἰδικούς του παρ' ἐκάστῃ Πρωτοδικεῖῳ.

Ἡ βελτίωσις τοῦ κλάδου τῶν δικαστικῶν κλητῆρων, ὅστινες ἀποτελοῦσι μέρος τῶν οὐσιωδωτέρων λειτουργῶν τῆς Θεμίδος, εἶναι ἐν τῶν σπουδαιότερων ζητημάτων διὰ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς δικαιοσύνης, καθόσον εἰς τὸν κλάδον τοῦτον ἔχουσιν ὑπεισέλθε πα ν τ ὁ ς ε γ ὁ ο υ ς ἀ κ α θ α ρ σ ι α ι, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἄ γ ο ἰ ἄ μ α κ τ ο ι, πολλοὶ κ ω φ ο ι, πολλοὶ χ ω λ ο ι, πολλοὶ π ρ ῶ τ ῳ μ ἰ κ ἄ λ ι ὁ ς π τ ω χ ε ὑ σ α ν τ ε ς καὶ ἐν γένει πλεστοὶ ὀπίπνες, ἀπου ἀπελειπθῶσιν ἀπὸ πάσαν ἄλλην ἐργασίαν, διορίζονται ἐ λ ἔ φ β ο υ λ ε ο τ ὸ δικαστικοὶ κλητῆρες, ὅπως κ α τ ἄ ρ τ ο π π ἄ ὁ δ ε ς. Ἡ βελτίωσις ὅμως αὕτη δύναται νὰ ἐπέλθῃ εὐχερέστατα διὰ τῶν γνωστῶν τοῖς ἀρμοσίοις μέσων, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀδικου τιμωρίας αὐτῶν.

Δικαστικός.

Ἡ ἐκ ἐφημερίδας «Κέρκυρα» ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου ἀρχεῖται τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περιεργωτάτου μυθιστορήματος α' Ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος καὶ ὁ ἐραστής. ἔργου ἐκ τῶν στεφθέντων τοῦ Πῶλ-δέ-Κόκ, καὶ ὠφελιμοτάτου εἰς πάσαν κοινωνίαν.

δὶς ἢ τρίς ἤδη ὁ Βεργονσὲ τὸν ἠρώτησε καὶ δὲν ἔλαβε τὸν κόπον ν' ἀποκριθῆ.

Ὅθεν δὲν ἐγέλα διὰ τοὺς ἀστεῖσμούς τοῦ Καραγκιόζη, ὡς εἰσημῶν τερατώδεις, ὅτινες προὔκालον ἐν τῷ γαστρικῷ ἐκρήξεις ὑπερβολοῦς εὐθυμίας.

Αἱ τέσσαρες χανοῦμισοι, ἡ Ἐρριέττα καὶ ἡ ἄρμενία ἐκάθηντο νῦν κατὰ σειρὰν ὀπισθεν τῶν δικτυωτῶν.

Αἱ ἀλατὶκ κατεῖχον τὸ βάθος τοῦ ἑωρείου, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Μπεσῆρ, ὅστις ἵστατο ὀρθίως πλησίον τῆς προστατίδος αὐτοῦ Φατιμέ.

Ἡ παράστασις ἔτερεπε τοὺς πάντας, ἐκτὸς τῆς Βεργονσὲ, ἥτις δὲν εὕρισκε πολὺ ἄλλας εἰς τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας τῆς ἠρμήνευεν ἡ Ἐμυργιάν, καὶ τῆς Βαγίας ἥτις ἐνόησε βεβαίως παρὰ πολὺ τοὺς ὑπαινιγμούς ὧν ἐβρίθεν ὁ διαλόγος.

Ἐνόησε ἡ δυστυχὴς κάλλιστα ὅτι ἡ Φατιμέ καὶ ὁ Μπεσῆρ συνώμοσαν νὰ τὴν καταστρέψωσι καὶ μετεχειρίζοντο τὸν Χασάν τοῦ Καραγκιόζη διὰ νὰ τὴν καταγγείλωσιν εἰς τὸν Ρουστέμ. Ἀλλ' ἐκράτει τόσον ἐαυτῆς, ὥστε οὐδὲν ἐφανέρον ἐξ ὧν ἠσθάνετο, εἰ καὶ ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι μέγας κίνδυνος τὴν ἠπεῖει καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνεν ἡ ἐκδίκησις τοῦ πασσα, ἂν ἐδίδο πιστὴν εἰς τὰς κατηγορίας τοῦ Καραγκιόζη.

Ἴσως δὲ καὶ ἠλπίζεν ὅτι θ' ἀποκρούσῃ τὸν κίνδυνον διὰ τοῦ Ὑράσουσ αὐτῆς. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀνησύχει πρὸ πάντων διὰ τοὺς κινδύνους εἰς οὓς θὰ ἐξετίθετο ὁ Ρουστέμτος ἂν ἐπέσυρε τὴν ὀργὴν τοῦ Ρουστέμ.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ

διὰ τοὺς φίλους τοῦ ἀγνοῦ, καθαρῶ, γνησίου καὶ ἀμολύντου πατσῆ. — Ἐκεῖ εἰς τὸ κ. Παναγιώτη Κυριακούλη τὸ κατάστημα, εἰς τὴν συνοικίαν Ψυρρή, κατὰ τὴν ὁδὸν Μιαούλη καὶ ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Ἐλεούσης εὐρίσκετε κατὰ πᾶσαν νύκτα τοιοῦτον πατσῆ διὰ θεοῦ, ἀπὸ τὰς πέντε μ. μ. μέχρι τῶν πέντε μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Κρασί ρετσίνατο ἀθάνατο καὶ περιποίησις εἰς ὅλα.

ΕΞΑΙΣΙΑ ΣΤΡΕΪΔΙΑ

ΚΑΙ

ΖΥΘΟΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η «ΗΒΗ»

Ὅσοι δὲν ἐδοκίμασαν ἐκεῖ αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι ἀξιολύπητοι.

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Η ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ

Ἰπὸ τὴν ὄρασην καὶ φιλόκλον διεύθυνεν τοῦ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΣΙΓΚΡΗ, ἐγένετο ὡραῖον κέντρον διασκεδάσεως τὸ πρὸς τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ πλησίον τοῦ παντοπωλείου τῆς Ἀλληλοβοηθείας ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ, ὅπου τώρα, κατόπιν τερπνῶν παραστάσεων, δίδονται καὶ ἀποκρηάτικοι χοροὶ μετῆμφισμένων καὶ μὴ, διακρινόμενοι διὰ τὴν τάξιν μεθ' ἧς διεξάγονται καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν χορευτῶν αὐτῶν.

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦτο ὅλα ἀπὸ τοῦ καφέ καὶ τοῦ λουκουμιῦ μέχρι τοῦ ναργιλέ εἶναι ἐκλεκτά. Φημιζονται δὲ ἰδίως οἱ ναργιλέδες αὐτοῦ διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦ μπεκί τῶν καὶ τὴν τέχνην τοῦ γεμίματος.

ΑΠΟΨΕ εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Concert Lyrique ΜΕΓΑΣ, ΜΕΓΑΣ, ΜΕΓΑΣ γορός.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΣ

Π. Α. ΤΣΙΓΚΡΗ

Ὁδὸς Ἀθηῶν

Εἰς τὸ Καφεῖον τοῦτο εὐρίσκον οἱ περιανῆδες τοῦ ναργιλέ τοὺς καθαρωτέρους καὶ ὡρασιώτερος ναργιλέδες μετὰ πασσαλῆδικα μαρκούτσια, μετὰ τοῦ μπεκί ἀρίστης ποιότητος καὶ γεμιζομένους μετὰ ἰδιαιτέραν ἀνατολικὴν τέχνην, καφέν πάντοτε φρέσκον καὶ μυρωδάτον, καὶ διάφορα γλυκὰ καὶ ποτὰ ἐκλεκτὰ μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ μαστίχα του, συνοδευομένη, ἐάν θέλετε, καὶ διὰ μεζέ. Ἄκρα περιποίησις ἐκ μέρους τῆς ὑπηρεσίας, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον ἐπίβλεψιν τοῦ δημοφλοῦς αὐτοῦ καὶ δερβίση διευθυντοῦ κ. Π. Τσίγκρη, προθυμίας καὶ ταχύτης, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς τοῦ πελάτου καὶ καθαριότητος ἀστράπτουσα. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκείνοι οἱ ναργιλέδες, τί ναργιλέδες! Μυρονοπῆ ὁ δρόμος ἀπ' αὐτοὺς!

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ
Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν τοῖς ἐξῆς καταστήμασι καὶ εἰς τὰς ἐξῆς ὡρισμένας τιμὰς :

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, ἐν τῇ γαρτοπωλείῳ Π. Φ. Χάγερ καὶ Σα. Ἐν τῇ Ἐδωδιμοπωλείῳ Χρηστοδουλοῦ Μέγα, ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τῶν Βασιλικῶν Σταύλων. Ἐν τῇ ὑλοπωλείῳ Δ. Νούρη, ἐν Νεαπόλει. Ἐν τῇ γαρτοπωλείῳ Γερασίμου ἀπέναντι τοῦ καφενείου Τσόχα. Ἐν τῇ παντοπωλείῳ Σ. Πυρρή ἐν τῇ Νέᾳ Ἀγορᾷ.

Ἐν Πειραιεῖ, ἐν τῇ ἐμπορικῇ τῶν ἀδελφῶν Παρασκευοπούλου ὄπισθεν τοῦ Τιναεῖου κήπου.

Ἐν ἸΣΘΜΙΑ, ἐν τῇ παντοπωλείῳ τῶν ἀδελφῶν Ἐλευθερίου πρῶην Ἀμπαζοπούλου.

Ἐν ΚΟΡΙΝΘῶ, ἐν τῇ οἰνοπωλείῳ Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμὰι ὡρισμέναι ὡς ἀκολούθως :

Μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Ἀκρόπολις πωλεῖται ἐκάστη φιάλη ὄρ. 3
» » » Σ. Τρίπος καὶ δύο ἀστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος καὶ τριῶν ἀστέρων » » 4.—

Γίνονται δεχταὶ εἰς ἐπιστροφὴν αἱ φέρονται τὰς ἀνωτέρω ἐπιγραφὰς κεναὶ φιάλαι ἀντὶ λεπτῶν (20) ἐκάστη.

(Ἐκ τοῦ γραφείου Σ. Τρίπου).

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

Ἐνὶ διεσκέδαζον οἱ ἐν τῷ θεωρεῖῳ καὶ δὲν διεσκέδαζον παντάπασιν οἱ ἐπὶ τῶν ἐδρῶν τῆς ὀρχήστρας, ὁ Χασάν Τσελεπῆς, καθωδηγημένος ὑπὸ τοῦ Μπεσῆρ, ἐξηκολούθει παίζων τὴν κωμικοτραγωδιάν του καὶ ἔλυεν αὐτὴν κατὰ τρόπον ὅστις δὲν ἐνεθάρρυνεν ἐκείνους οὕς ἀπέβλεπε.

Ὁ Καραγκιόζης, ἀπὸ ἐξεσφενδόνησε χάλιαζαν θηριωδῶν ἀστεϊσμάτων, συνεμερίσθη τὴν γνώμην τῶν ἀχρείων αὐτοῦ συμβούλων, καὶ διέτασσε νὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἐνοχοί.

Ἡ σκιά ἧτις παρίστανε τὴν ἀπιστον σύζυγον ἠρπάγη παρ' αὐτὰ ὑπὸ δύο ἄλλων σκιῶν παριστανουσῶν εὐνοῦρους, ἔπειτα ἐπνίγη καὶ ἐτέθη ἐντὸς δερματίνου σάκκου, ἐνῶ ἡ κατ' εἰκόνα τοῦ Ροβέρτου σκιά ρωμαλέως ἐμαστιγοῦτο.

Ὁ ἀξιέραστος Χασάν Τσελεπῆς ἐμίμειτο ὄπισθεν τοῦ παραπετάσματος τοῦ στεναγμοῦ καὶ γόου τοῦ μαστιγομένου καὶ ἐπανελάμβανε γοερῶς : *Παρτουν ! . . παρτουν ! . .* λέξιν γαλλικὴν, ἣν διέστρεψε καὶ ἦν ἀναμφιβόλως ἐμαθεν ὅτε οἱ τῆς Κριμαίας στρατιῶται περιεφέροντο ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ὁρζερῆ ἐπελάθετο ὀλοσχερῶς τῆς θέσεώς του καὶ ἐξεράγη.

— Ἐξοχώτατε, ἀνέκραξε, σὰς διακηρύττω ὅτι ὁ Καραγκιόζης σας εἶναι ἀχρεῖος, καὶ ἀπαιτῶ νὰ τῷ εἴπητε ἐκ μέρους μου ὅτι δὲν ραβδίζεται ποτέ ὁ γάλλος ἀξιωματικός, ἀνδρὲς, ὅπερ ἀδύνατον, τὸν ἐρράβδιζε τις, ἀντὶ νὰ ζητῆ συγχώρησιν θὰ ἐσχίζε τὰ μούτρα τοῦ ἀθλίου ποῦ ἤθελε τολμή-

σει νὰ τὸν ἐγγίση καὶ τὴν κοιλὰ ἐκείνου ποῦ θὰ τοὺς ἐπλήρωνε διὰ νὰ κάμουν τοιαύτην ὕβριν.

— Νὰ τα μας ! Ἐψιθύρισε ὁ Κουρουνάκης, πάλι θάλασσα τὰ ἔκαμεν ὁ καπετάνιος μου. Ὁ μαμαμουτσηὺς θὰ θυμῶσῃ τώρα καὶ δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρά νὰ ἐτοιμασοῦμε γιὰ νὰ πουλήσωμε ὅσῳ μπορούμε ἀκριβώτερα τὸ τομάρι μας.

Ἐν τούτοις ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον ὁ πρῶην σιτιστῆς ἀπεκάλεε *μαμαμουτσην* δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν σφοδρὰν ταύτην ἐπιτίμησιν.

— Ναι ἐξηκολούθησεν ὁ Ροβέρτος, ὅστις δὲν ἐκράτει πλέον ἑαυτοῦ, θὰ τὸν ἐξεκοιλιάζα, καὶ πασσᾶς ἂν ἦτο, καὶ σερασκέρης ἢ σουλτάνος.

Διὰ νὰ ἐνισχύσῃ δὲ τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ, ἠγέρθη καὶ ἐχειρονόμει ὡς μανιώδης, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Μουράτ ἐφέντη ὅστις οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῆς παραφορᾶς τοῦ νέου αὐτοῦ φίλου.

Τὴν φορὰν ταύτην τὸ τραγὸν καὶ βίαιον τοῦ λοχαγοῦ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν πασσᾶν, ἀλλ' ὅχι οἶαν προέβλεπεν ὁ Κουρουνάκης.

— Ἐχετε δίκαιον, κύριε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ρουστέμ, τὸ θέαμα εἶναι ἀπρεπές, καὶ θὰ παύσῃ.

Ἀπετάθη δὲ τουρκιστὶ πρὸς τὸν Χασάν Τσελεπῆν, ὅστις ἐσθεσεν εὐθὺς τὸν φανόν του.

(Ἀκολουθεῖ)